

Tisztelt Támogatónk!

A nyári kánikula és az egészségünket próbáló hőség ellenére remélem, hogy jól van! Kívánom, hogy legyen módja pihenésre, szereteteivel való együttlétre, feltöltekezésre és új lendületre!

Köszönöm hűséges támogatását azok számára, akik mindig reménykedve várják és mindig nagy örömmel fogadják a segítséget! A leprabetegek számunkra elképzelhetetlenül nehéz világában minden támogatás nyomán életek változhatnak meg, sorsok fordulhatnak jóra! Hálásan köszönöm Önnek, hogy ezt lehetővé teszi! Talán nem is gondolt még arra, hogy segítsége által az egész emberiségre gyakorol hatást, és ez nem fellengzős vagy romantikus túlzás! Ahogy Kalkuttai Teréz anyja fogalmazta: „*Ha fájlalod, hogy nem tudsz segíteni az egész világon, segíts egyetlen emberen!*” – mert általa mégis a világon segítesz!

Örömmel jelzem kedves Támogatóinknak, hogy időarányosan jól tudjuk teljesíteni éves vállalásainkat! Ezt is Önöknek köszönjük! Nagyon nehéz lenne szorongva, számokkal harcolva méricskélni: vajon összejön-e az adományokból mindaz, amiből hat hónapi vállalásunk teljesíthető lesz... Köszönettel és megnyugvással azt tapasztaljuk: igen, megvan!

Ebben a körlevélben a gyermekeket tesszük középpontba. A nyári szünetben szülőként, nagyszülőként bizonyára még több figyelmet és kényeztetést ad családjá gyermekeinek, mint máskor, hiszen ilyenkor több az idő is szeretetünk kifejezésére. A gyermekek pedig élvezik kitüntetett helyzetüket... Közben pedig néha gondterhelten felsóhajtanak: „Jaj, már csak 5 hét, és kezdődik az iskola!”

Nem tudhatják, hogy velük egykorú társaiknak sok-sok országban esélyük nincs arra, hogy iskolába járhassanak! Nincs állami gondoskodás erre nézve. Írni-olvasni azok tanulhatnak csak meg, akik meg tudják fizetni az iskolát, a tanszereket.

Ezért szinte hihetetlen, hogy napjainkban a világ felnőtt lakosságának 14%-a nem tud írni-olvasni! Megrendítően magas arányszám, és ez egyre csak nő a felnövekvő, egyre népesebb nemzedékek írástudatlansága miatt! Azok a gyermekek, akik a mi látóterünkben vannak leprahátterük miatt, szinte biztosan ebbe a körbe tartoznak! Látszólag egész nap játszanak, de csak azért, mert nem járhatnak iskolába! Sőt, a játéku sem igazi játék, mert ingerszegény környezetükben nem kapnak ösztönzést, irányítást, ötleteket. Üres dobozokat rugdosnak, a „levegővel hadakoznak”, és nem ismerik meg a rendszerességet, feladatot, kitartást, de az elvégzett munka örömét, az eredményt sem. Szívszakasztó arra gondolni, hogy milyen felnőttkor vár rájuk!

Ne nyugodjunk bele, hogy ez így maradjon!

Meg lehet ezt az ördögi kört változtatni! Ki lehet emelni belőle a mi lepraháttérű gyermekeinket! Bangladesben folyó oktatási programunkkal ezt végezzük!

Ehhez kérjük most Támogatóink segítségét immár hagyományos nyári „fagyifelhívásunkkal”! Azt kérjük, hogy gyermekeiket, unokáikat is vonják be a jótékonyságba, és néhány gombóc fagyi árát ajánlják fel egy bangladesi kisdíákunk taníttatására!

Csodálatos változás történhet nemcsak egy-egy gyermek életében ezáltal, hanem egész családjára nézve is! Nem egy esetben, miután a szülők megértették a tanulás fontosságát, maguk is vágyat éreznek arra, hogy tanulhassanak! A nekik szóló felnőttoktatás során pedig legalább az alapvető ismereteket: írást, olvasást, számolást elsajátíthatják.

Ne hagyjuk, hogy ilyen gyönyörű gyermekek elkallódjanak, és életük üres, céltalan, megterhelt maradjon! Kérem, hogy a hűsítő fagyizás során néhány gombóccal gondoljanak rájuk! Ezt kéri egy 7 éves magyar iskolás kislány, Dani is:

Szeretném, ha Priyanka is járhatna iskolába!

Kedves Támogatónk! Isten áldja meg! Tisztelettel és szeretettel üdvözlöm:

Budapest, 2024. júliusában

Riskóné Fazekas Márta igazgató